

ЛІДІЯ ОРБАН-ЛЕМБРИК

ЛЮДИ Й МУРАХИ

дорожні нотатки психолога

Видавництво "Книги – XXI"

Лідія Орбан-Лембрик

*Дорожні
нотатки
психолога*

ЛЮДИ Й МУРАХИ

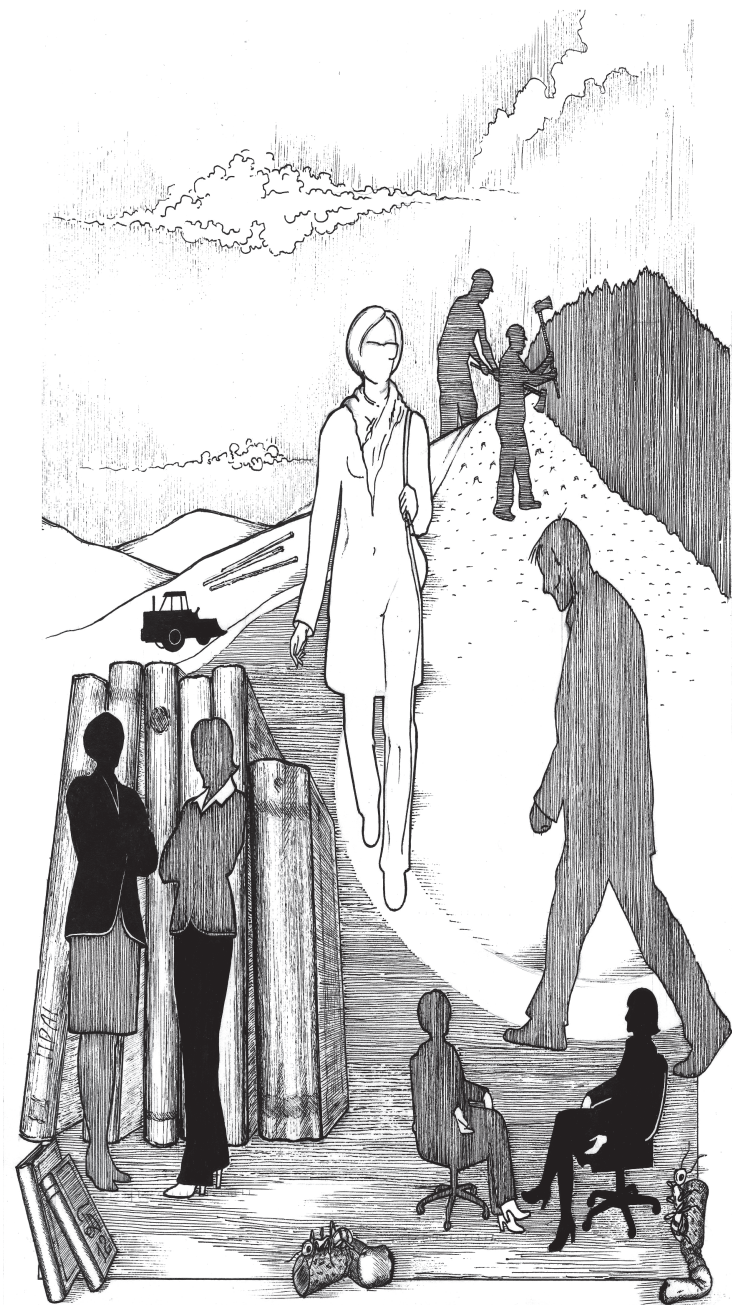
Книги — XXI

Якщо каміння посієш,
винограду не збереш!

ББК 88я9
УДК 159.9(0.062)

О 63 **Орбан-Лембрик Л.**
 Люди й мурахи:
 Дорожні нотатки психолога. –
 Чернівці-Івано-Франківськ: Книги – ХХІ,
 2013. – 264 с.

ISBN 978-617-614-052-8
© Орбан-Лембрик Л., 2013

Пролог. Хто є хто

- Їсти будеш?
- Буду.
- Приготуй собі.

Ольга не готує чоловікові, вона зайнята зароблянням грошей – у неї хороша посада в одній впливовій установі. Щодня працює й щодня чекає, поки чоловік її полюбить. Проте він побоюється до неї підступати. Жінка вперто чекає, чоловік наполегливо не піддається. Так і живуть. Коли її терпець уривається, знаходить задоволення в штанях іншого чоловіка: із солідною зовнішністю й несолідною поведінкою – за трахання бере з жінки гроші. Вона не дивується – молодість забезпечує йому таке право. Злягається й платить, платить і злягається. Де межа всіх цих непристойностей? Межа визнається нею: захоче – перестане зраджувати чоловіка й любити на стороні, а не захоче – й далі платитиме за задоволення. Тобто вчинить так, як і личить сучасній сильній жінці. Чи личить? А хто про це зараз думає? Думають про задоволення і про гроші, щоб ці задоволення оплачувати. Чи до етичних терзань за таких обставин?

Коханець якось назвав її сильною жінкою, настільки сильною, що він навіть

не чекав від неї такого завзяття. Коли Ольга говорить про себе як про сильну жінку, то не пишається цим, швидше, констатує реальний стан справ – сильна, зважаючи на неминучість, безвихідність і необхідність. Слова чоловіки про її жіночу силу прозвучали для Ольги як похвала, бо йшлося не про фізичні дані, а про силу духу. Сприйняла його відзив як комплімент ще й тому, що більшість чоловіків не любить безвольних, безпорадних і нерішучих жінок, які звалюють на них оберемок своїх проблем, іноді таких непередбачуваних і дурних, що чоловікам залишається тільки поспівчувати. Ольга звикла все вирішувати сама, у неї навіть близько немає бажання дратувати й напружувати коханця своїми проханнями.

Багато чоловіків хотіли б сильній жінці догодити, щоб перебувати під її опікою, та існує небезпека потрапити в сильні жіночі клішні й зійти з чоловічої дистанції. Страшно. Страшно настільки, що Ольга майже завжди сама. Власного чоловіка можна до уваги не брати: він, одного разу потрапивши до неї на гачок, і досі борсається на ньому. Коханець розпізнав її силу відразу, а тому залітає до неї, коли двері відчинені, й тут-таки норовить вилетіти. Не дай Боже зачиняться двері, що тоді? Важко сильній жінці серед несильних чоловіків. Взагалі, Ольга помітила одну дуже дивовижну особливість чоловічої логіки: з одного

боку, вони слабких і жалюгідних жінок не поважають, але з іншого – і сильним жінкам від них перепадає, оскільки останні роблять замах на їхню територію. Що ж до Ольги, то вона давно вже ділить із чоловіками територію. Ті поки що мовчать і терплять. Чи довго ще?

Вона настільки самотійна й самодостатня, що деколи її саму від себе вивертає навиворіт: Ольга вміє самоорганізуватися, здатна забезпечити сім'ю, може зароблене розумно витратити, купуючи собі не лише необхідні речі, але й коштовності. Думає: чи то в мене перебір щодо сили й самотійності, чи то життя таке пекельне, що жіноча сила набуває рис уніфікованого орієнтиру, який, схвалений оточенням, стає нормою. Швидше за все, суспільство приймає жіночу силу як нормативний стандарт поведінки. В усякому разі сила допомагає жінці виживати, робити кар'єру, орієнтуватися в ситуації, зберігати імідж, рівновагу й цілісність, виробляти власну систему координат.

Ольга багато думає й багато працює. У перервах між цими заняттями займається сексом. Так і тягне лямку сильної жінки. Хоча робота стабілізує настрій, дисциплінує думки й учинки, про коханця поки що згадує часто, точніше, думає постійно. Вважає, що зустрів із ним – найкращі миті її теперішнього життя. Подумки дякує йому за те, що доторкнувся до її

долі та душі: вона частіше, ніж раніше, почала всміхатися, краще виглядати, у неї з'явилися особисті секрети й маленькі радощі, що роблять життя насиченішим, загадковішим, оптимістичнішим і щасливішим.

Зрада далася їй нелегко. Виходячи заміж, не припускала, що колись зможе зрадити чоловіка – була вихована у строгих правилах. Але жінка перемогла в ній. Жіноче начало збунтувало й стрибнуло в ліжко до іншого чоловіка. Якою солодкою виявилася чужа гречка, як п'яно вона пахне – молодим чоловічим сім'ям і дурманним чоловічим потом. Спокуса побувати на іншому лужку виправдана – там усе соковитіше, свіжіше та яскравіше, ніж удома, там у неї любов, там вона віддається пристрасно й несамовито. Вважається, що секс і любов ідуть у різних напрямках: сексом можна займатися без любові, без занурення в емоційну атмосферу обожнювання, без розуміння, довіри й пошани, а любов'ю – без сексу. Ольга з таким твердженням погодитися не може. І навіть припускаючи, що в житті все можливо і все трапляється, почуттями в сексі не нехтує й не прагне їх відкидати: вони присутні, інша річ, що не завжди їх підкреслює, але вони є в кожній їхній із коханцем інтимній ситуації. В усякому разі з її боку. Саме тому секс для неї – це хороша форма не тільки розслабитися, але

ЛЮДИ Й МУРАХИ

Дорожні нотатки психолога

й спільна впевненість, спільна природність, гордість і довірливість, це мова тіла й відчуттів, треба лише навчитися її чути. Вона – чує, а коханець? Достеменно не знає. Знає, що сильний, винахідливий і пристрасний, але чи любить? Знає, що мовчанню віддає перевагу над словами, але що ховається за його мовчанням – невідомо. Ольга частенько себе запитує, чому він мовчить, адже для жінки природно й нормально чути, що вона бажана, що її люблять і нею захоплюються. Пригадує існуюче твердження про те, що жінка любить вухами, а чоловік – очима, і заспокоюється. Чи такими міркуваннями вона виправдовує мовчазність коханця, чи себе і свій вибір, вона ще не вирішила, але відчуває, що довго його мовчання терпіти не зможе. І що тоді? Тоді й подумає, а поки що у них все стабільно й романтично. Щоправда, там, на чужій території, є інша жінка – дружина коханця, з якою він звикся настільки, що перестав її помічати, але вона є, і про це не варто забувати. Кому? Сильній жінці. Як? Не потрапляти дружині на очі, не вимагати від її чоловіка більшого, ніж він пропонує. А що пропонує? Пропонує своє тіло й обійми. Ользі цього поки що досить.

Дружина коханця перебуває в такій самій ситуації, як і чоловік Ольги: подружжя живе разом, але спить порізно. У цих пар загальна територія й різні постелі. У

сильної жінки з'являється думка: ось би дружину коханця з моїм чоловіком познайомити! Думка абсурдна. А ще – загубиться інтрига, а з нею й пристрась. І врешті, гидко все це. Хоча гидко й без таких думок. Бридко від самої зради, але вчинок здійснено й назад дороги немає. Що ж, виходить, я – стерво? Питання у Ольги виникло саме собою. Так, я стерво. Закохане стерво. В усякому разі Ольга думає, що закохана. А що мислить собі її коханець, вона цього не знає. Дивне життя: ми пізнаємо тільки себе в ньому й нікого більше – жінці невідомо, про що думає її власний чоловік, вона не обізнана, чим і як живе її молодий трахальник. Що ж вона у такому разі знає? Знає себе: у неї права й ліва півкулі працюють у парі й на одній хвилі – живи собі на втіху, примножуй багатство й нікому не потурай. Знає своє тіло: ось з'явилася зморшка, тут виник синяк після бурхливих обіймів, там... А що ще? Ще вона – хороший фахівець, яка зневажає слабких і поважає сильних. Ще – самотня. Так, Ольга самотня. Їй хочеться розповісти про своє захоплення комусь. Не може. Що їй залишається: тримати в чистоті себе, чоловіка й квартиру. Щодо себе, то тут вона перегнула палицю: себе вона зганьбила у власних очах, зганьбила зрадою. Виправдовується тим, що захотілося хоч на якийсь час відчути себе

люди й мурахи

Дорожні нотатки психолога

слабкою й побути біля сильного підніжжя, попити води зі свіжого джерела. П'є. Поки що подобається. Ідеться не про березовий сік, а про чоловічий, але такий само живильний і цілющий – значення напою приземлилося, проте ніяк не зменшилося.

Сік коханого чоловіка – особлива сторінка: цікава, п'янка, терпка, із запахом свіжої трави. Чоловіче сім'я, що виливається з мужчини, – показник продуктивності злягання. Їхні стосунки завжди закінчуються сім'явипорскуванням коханця, тобто вони завжди успішні. Для нього. А для неї? Для неї теж – у неї завжди оргазм. Ось у цьому й уся краса, ось тут і зарито собаку, а точніше, тут ховається радість спільного буття. Вони люблять сексуальні ігри, вони насолоджуються одне одним, вони відчувають одне одного всіма частинками своїх тіл. І, як наслідок, – фонтан сімені на ній, у ній, довкола неї: вона трепетно втирає сперму в шкіру, вона жадібно п'є її або енергійно вбирає через піхву. Проробляє всю цю нехитру роботу ніжно і з любов'ю, бо віддалася не тільки вона, чоловік теж утратив частинку себе – дуже важливу й вельми потрібну: віддав її жінці як подарунок за отримане задоволення. Ольга цінує таку нагороду й щедро оплачує її, бо випорскування сперми діє на неї незвичайно позитивно: додає ще більшої сили, тамує емоційну спрагу й підтверджує її жіночу

ЛЮДИ Й МУРАХИ

Лідія Орбан-Лембрик

спроможність – адже може витягати з чоловіка на світ усе, що їй заманеться, адже здатна з його жезла добувати цілющу воду!

Пиття триває, як триває й життя в сім'ї. Щоправда, минає час і бездонна трясовина життя її засмоктує, а боротьба за те, щоб не потонути, виснажує. Стомлена переживаннями, очікуваннями, тривогами й роздумами, бізнес-леді стає якоюсь аморфною, бездушною, ні на що не схожою істотою, яка вже відірвалася від одного берега, але ще не прибилася до іншого. Іноді від безвиході вона може гніватися, вибухати злістю й скандалити, або ж, навпаки, впадати в протрацію й завмирати. Деколи до неї в душу заповзає відчуття провини, через яке тануть сили, вичерпується воля й зникає рішучість. Коли ж її відчай починає підводитися з колін і вставати на ноги, коли її втома від виснажливої роботи й самоти заволодівають нею через край, вона прокидається від сплячки, виринається із застою – тривалий застій для неї смертоподібний, струшується, роззирається й раптом бачить, що світить сонце, співають птахи, що літо сповна заявляє про себе та свої права, що життя, виявляється, продовжується низкою святкових і буденних подій, часто не пов'язаних між собою певною логікою, але через це не менш значущих для кожного.

Час минає. Час лікує. Вона прозріває. Коханець набридає. Ольга каже чоловікові:

- Полюби мене.

Чоловік – дрібний службовець великого підприємства, не відмовляється, відмовляється його патичок – він застряг у рості й нічим його не задобриш. Віднині вони обоє – чоловік і його знаряддя – її бояться. Це кінець. Кінець їхнім обіймам. Сильна жінка не шаленіє, а переймається питанням: хіба тільки із сексу складаються подружні обов'язки? Сама собі відповідає: не лише із сексу, але секс – дуже важлива їх складова. Важливу частину втрачено, важлива частина відпала, але щось та й залишилося: наприклад, спільний перегляд газет і телепередач. Ось актриса безсоромно оголила живіт аж до паху, ось політик вліпив іншому політикові ляпас, ось співак сумно тягне про любов. Подружжю теж захотілося любові, але вони мовчать: він – тому, що боїться, вона – тому, що втомилася себе пропонувати. Перемикають телевізор на інший канал – там утихомирений голос диктора за кадром розповідає про тварин. О, Боже! Ті також злягаються. Вимикають телевізор. Мовчать далі. Кожен про своє. Чоловік – ні про що (так відповідає їй, коли вона його запитує), дружина знову про коханця – треба би йому подзвонити.

Чоловік – тямущий, розуміє свою неспроможність, але нічого вдіяти не може ні з собою, ні зі своїм чоловічим господарством. Він почувається пилинкою щоразу, коли приходить на роботу, бо висота самої будівлі й солідність підприємства, у якому працює, зменшують і його ріст, і його статус. Ці відчуття посилюються з кожним днем, особливо вранці, коли чоловік прокидається й бачить себе самотнього в спальні – в такі хвилини він справді здається собі малим зростом і мізерним можливостями. Тому доводиться більше уваги приділяти батькам, частіше, ніж досі, зустрічатися з друзями й засиджуватися вечорами на роботі.

- Так багато справ назбиралося, – щоразу каже дружині.

Дружина вдає, що вірить. Обоє імітують розуміння й обоє задоволені. Зовні. А що всередині – це справа кожного. Урешті, нутру не завжди слід потурати, бо воно такого попросить і стільки захоче, що мало не здасться ні чоловікові, ні дружині. Обоє також розуміють, що і батьки, і друзі, і робота – відмовки, головне – чоловічий страх: він боїться, що його знову попросять про Це. Але його не просять – дружина має Це в іншому місці. Знову обоє задоволені. Проте як довго це триватиме – сказати складно. Жінка закохана, а мужчина? Може, в чоловіка також хтось є? Таке

питання іноді виринає з глибин мозку. Як бути з сумнівом, що закрався? Не знає. Коли ж починає аналізувати вчинки чоловіка, то доходить висновку, що причин для неспокою немає – чоловік залишається вірним дружині. Хоча в ситуації, що склалася, було би краще, якби у нього також хтось був. Було би краще? Кому? Мені? Ні. Чоловікові? Можливо. Як усе складно: сама чоловікові зраджую, а щоб він мені зрадив – не можна. Собака на сіні.

Вечорами спілкуються, діляться думками – чоловік своїми, дружина теж своїми. Поговоривши, розходяться – кожен у свою нірку-кімнату, і там спливають тремтінням від безмовності й безвиході. Іноді висловлюють одне одному претензії: кожному здається, що його проблема важливіша, а тому її слід розв'язувати насамперед. Проте так не буває. Наростають образи. Вони не додають гармонії. Коли ж нарешті проблеми всі розв'язано – подружжя на якийсь час знаходить спокій. І знову їх єднає спільний перегляд телепередач і піші прогулянки.

Під час прогулянок кого тільки не доводиться бачити: ексгібіціоністів, які показують всім і кожному своє обвисле господарство; домашніх собак як дві краплі води схожих на господарів; зграю псів-дворняг, що винюхали суку по тічці й не

дають їй проходу. Бідолаху взяли в облогу, оточили тісним кільцем. Утекти неможливо – їх п'ятеро на неї одну. Сука сідає, підтискає хвіст і гавкає, проте це не допомагає. Передки псів аж тремтять, так хочуть вскочити в її пахучу дірку. Собака крутиться серед перехожих, наче просить у них допомоги. Люди по-різному реагують: хтось відводить погляд – нічого, мовляв, втручатися в природний процес розмноження, хтось спостерігає, чим усе це завершиться – колективним згвалтуванням чи вдалою втечею з поля бою, а хтось і відверто чекає, коли почнеться групування. Суку шкода: в неї покалічена задня нога, але псам невтямки – якщо тічка, то отримуй порцію задоволення, насичуйся досхочу. Ольга вболіває за суку – подумки посилає їй імпульси своєї підтримки. Собаці цього мало. Облога не припиняється, більше того, кільце ущільнюється й замикається – до зграї прибивається ще один пес. Усе завершилося. Сука пропала: купатиметься тепер у собачій ласці. Аби не потонула.

Дні минають. Втома наростає. Цьому сприяє неймовірна спека й задуха – в місті нічим дихати. Від жари асфальт нагрівається й плавиться. Запахи ще ті. Всі, хто має змогу, покидають міські задушливі шкатулки-квартири й переносять свої тіла до Карпат. Природу завжди згадують у найбільш невідповідний для неї час: їй би

зараз буяти травами й співати солов'ями, так ні, люди зі своїми баулами та зі своїми правилами тут як тут – приймай, розташовуй, розважай. Карпатам нічого не залишається, окрім як прийняти, розташувати, розважити – їм не вперше. Сильна жінка теж вирішує – природне бажання – зарядитися від ще сильнішої природи, а також відпочити від чоловіка й коханця, разом узятих. Їде в один із карпатських санаторіїв.

Збираються на відпочинок також дві професорки, утомлені від себе й власної самоти. Одна – сімдесятирічна стара, друга – на двадцять років молодша. Старша свою кар'єру зробила давно, так давно, що вже й не пам'ятає, і зараз лише пожинає її плоди. Молодшій професорство далось нелегко. На початку своєї кар'єри не перебирала роботою, навіть писала, чого гріха таїти, для інших усе, чого вони попросять, – аби платили. Часи були скрутні, кожен виживав як міг. Є кілька книг, нею написаних, але виданих іншими. Грішна, проте не лише вона так вчиняла. Серед її колег також були «раби», але небагато – праця пекельна, якщо до неї ставитися серйозно й відповідально, а вона так і робила, інакше не вміла. Працювала, як кінь, по двадцять годин на добу. Якось, сидючи в бібліотеці, вперше зіткнулася із плагіатом: прочитала дві дисертації, схожі одна на одну, як

близнюки. Від несподіванки аж розгубилася. Як таке сталося? Думки були різні, однак усвідомити те, що можна вкрасти весь текст із графіками та діаграмами, підставивши лише інші імена, міста й підприємства, ніяк не могла. Свідомість до цього не була готова й від скоєного кимось стало ніяково їй. Як же можна прийняти «за новизну» однакові цифри, одні й ті самі висновки та рекомендації, але для різних районів і різних міст?! Хто ці люди й чому вони таким ось способом роблять «наукові відкриття»? Питань було багато. Але оскільки йшлося про абсолютно незнайомих і невідомих їй вірменського та російського авторів, то незабаром про інцидент забула. Багато років опісля, коли плагіат зацвіте буйним квітом і від нього не буде жодного порятунку, знову зіткнеться з цим явищем. Ударили прямо по ній: слово в слово списали дисертацію її аспіранта, змінивши назви шкіл, імена дітей і вчителів – замість педагогів початкових класів вказали викладачів англійської мови. А все інше те саме: цифри, концепція, рекомендації й пропозиції. Сказала про це керівникові, який, хоча злегка й почервонів, загалом не здивувався почутому. Прагнув навіть виправдати плагіат, лестячи при цьому їй:

- Запропонована тобою й твоїм аспірантом концепція вельми приваблива, вона «працює» і в наших умовах. Ми її

люди й мурахи

Дорожні нотатки психолога

використали, бо вона нам підійшла, що в цьому поганого?

- Згодна, поганого в цьому нічого немає. Недобре тільки отримані нами результати видавати за власні. Де ж у такому разі новизна?

- Не чіпляйся. Яка новизна в кандидатській, якщо і в докторських дисертаціях її часто-густо немає?

Наприкінці розмови, щоправда, попросив нікому про плагіат не говорити й пообіцяв усе виправити. Цікаво, як він збирався виправляти, коли до захисту залишалось всього кілька днів? Тоскно...

Паралельно встигала консультувати із сімейних і шлюбних проблем нову, багату буржуазію, що зароджувалася. Спочатку такі темпи роботи її влаштовували. Консультування, окрім грошей (багаті клієнти сприяли безбідному існуванню), приносило задоволення. Цікаво було спілкуватися з людьми, постачати їх необхідною інформацією, що давала їм не лише можливість пізнавати й усвідомлювати себе та власне соціальне оточення, а й установлювати з цим оточенням гармонійні стосунки, а також розв'язувати різні проблеми, викликані труднощами в міжособистісних взаєминах. Проте з часом зрозуміла, що це не для неї. Набридло годинами вислуховувати одні й ті самі питання: займатися оральним сексом чи ні, випльовувати сперму чи

ковтати? Мені б їхні проблеми, щоразу думала вона після чергової консультації. Коли ж на прийом прийшов молодий чоловік і з порога заявив, що він хоче бути щасливим у сім'ї й багатим водночас і що вона повинна йому розповісти, а головне навчити, як за одну мить заробити багато грошей і забезпечити сім'ю, жінка зрозуміла, що їй пора змінювати сферу діяльності. Вона завжди вважала, що допомагає людям пізнати себе й свої можливості, а, виявляється, слід навчити їх красти. А як інакше це назвеш? Щоб стати багатим, треба довго й наполегливо працювати; перш ніж щось отримати, треба щось віддати, треба мати хорошу ідею, незвичайне бажання, віру в успіх, бути наполегливим, рішучим, мати спеціальні знання, уміти планувати роботу, а клієнт про таке навіть слухати не захотів. Він хотів знати, як, нічого не втрачаючи, отримати все й одразу. Варіант єдиний – вкрати. А це не її обов'язки – вона, консультуючи, прагнула розкрити потенційні можливості людини для роботи, а не для крадіжки. Згодом, очоливши кафедру в одному з вузів країни, почала викладацьку діяльність. Теж важко, але поки терпить. А що далі – видно буде.

Робота напружує й втомлює. А ще пригнічують накопичені проблеми з товаришами по службі, точніше, з учнями.

Кінець
безкоштовного
уривку. Щоби
читати далі,
придбайте, будь
ласка, повну
версію книги.